10/05/2019

Πλήθος κόσμου αποχαιρετά τον Γέροντα Αιμιλιανό

/ Αγιορείτικα

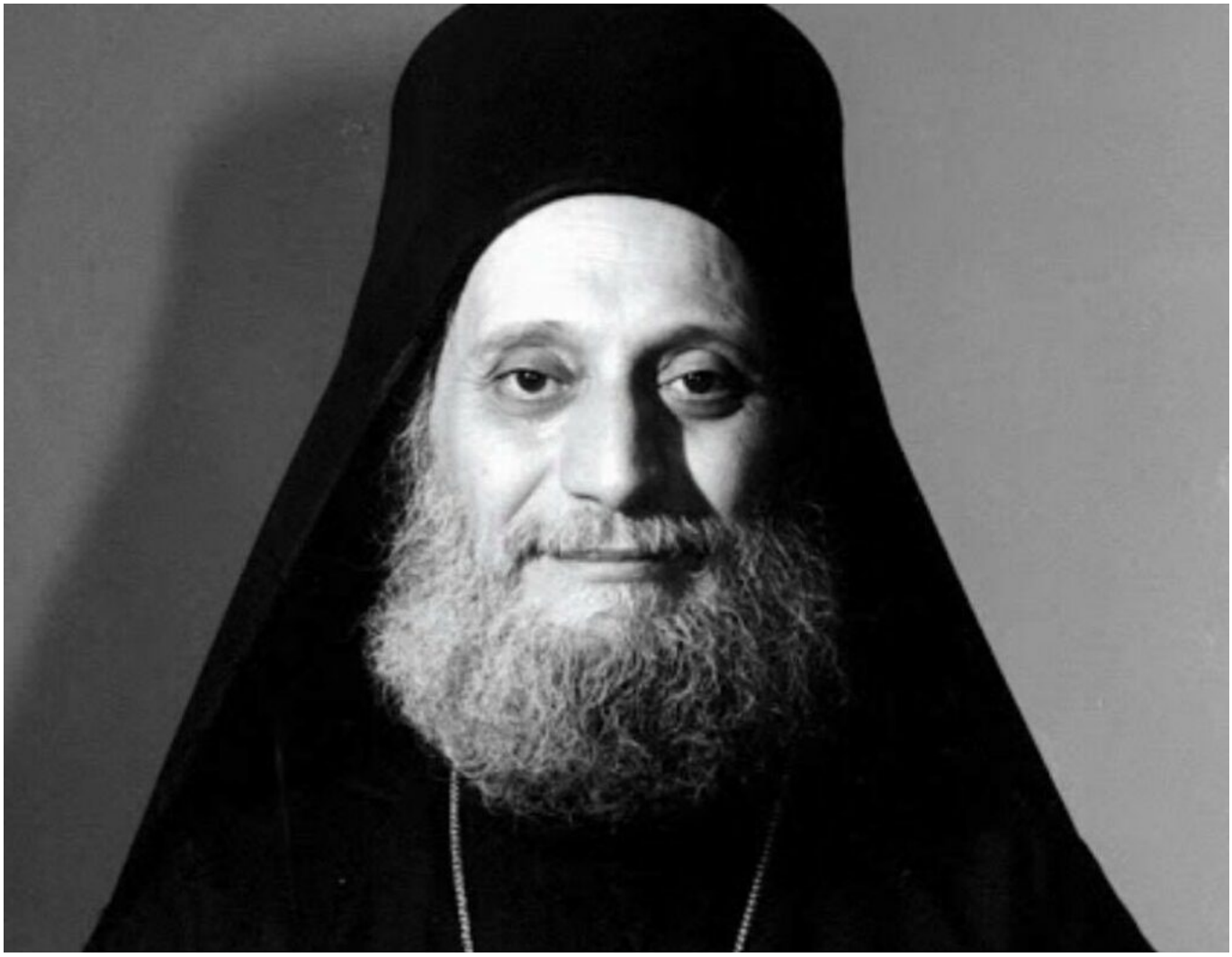

Σε λαϊκό προσκύνημα, στο κέντρο του Καθολικού της Ιεράς Κοινοβιακής Μονής του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στη Ορμύλια της Χαλκιδικής έχει τεθεί το σκήνωμα του Γέροντος Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτη, ο οποίος εκοιμήθη εν κυρίω χθες.

Ο Γέρων Αιμιλιανός (κατά κόσμον Αλέξανδρος Βαφείδης) υπήρξε ηγούμενος της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας και πνευματικός πατήρ του Ιερού Κοινοβίου Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στην Ορμύλια Χαλκιδικής. Η εξόδιος ακολουθία και η ταφή θα τελεσθεί σήμερο στο Ιερό Κοινοβίο Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στην Ορμύλια Χαλκιδικής.

Ο Γέροντας αρχιμανδρίτης Αιμιλιανός, κατά κόσμον Αλέξανδρος Βαφείδης, υπήρξε

Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας από το 1973 έως το 2000, γεννήθηκε στην Νίκαια Πειραιώς το 1934 από ευσεβείς γονείς, η καταγωγή του όμως είχε μικρασιατικές ρίζες. Η εκ πατρός γιαγιά του Ευδοξία ήταν Κωνσταντινουπολίτισσα, ο δε παππούς του Αλέξανδρος κατήγετο από την Σηλυβρία της Θράκης και εφοίτησε στην περιώνυμη Θεολογική Σχολή της Χάλκης. Το έτος 1906 μετοίκησαν στα Σήμαντρα της ευλογημένης γης της Καππαδοκίας, όπου εχρημάτισαν δημοδιδάσκαλοι για τις ανάγκες του ελληνισμού, και στην Ελλάδα ήλθαν μετά την μικρασιατική καταστροφή και την ανταλλαγή των πληθυσμών. Έγγαμοι όντες, επολιτεύοντο ως μοναχοί, αγρυπνούντες και προσευχόμενοι. Χαρακτηριστικό είναι ότι η γιαγιά εκοιμήθη ως μοναχή με το όνομα Ευταξία, η δε μητέρα του ως μοναχή Αιμιλιανή.

Ο Γέροντας εκληρονόμησε από τον παππού τα πνευματικά και σωματικά χαρίσματά του και από την γιαγιά του ανεξάλειπτα πνευματικά βιώματα. Παιδιόθεν έφερε εντός του τον πόθο της αφιερώσεως και επιδιδόταν στην μελέτη του Ευαγγελίου και πολλών πατερικών βιβλίων, καθώς και στην αδιάλειπτη ευχή του Ιησού, απ΄ όπου αρυόταν αυθεντικές απαντήσεις και θείες εμπνεύσεις για την πορεία της ζωής του.

Έλαβε την πρωτοβάθμιον εγκύκλιο παιδεία στα Σήμαντρα Χαλκιδικής, όπου είχε εγκατασταθή η γιαγιά του, ενώ την δευτεροβάθμιον στην Νίκαια Πειραιώς, όπου διέμεναν οι γονείς του, με άριστη πάντοτε επίδοση. Τις σπουδές του συνέχισε στο Πανεπιστήμιο Αθηνών αρχικώς στην Νομική Σχολή επί δύο έτη, εν συνεχεία δε στην Θεολογική, για να λάβη ανάλογη με τις εφέσεις της ψυχής του μόρφωση.

Κατά την διάρκεια των πανεπιστημιακών σπουδών, με ομάδα ομογνωμόνων και ομοφρονούντων φίλων του από τα γυμνασιακά χρόνια ανέπτυξε σπουδαία δράση, οργανώνοντας κατηχητικά, ομιλίες και άλλες εκδηλώσεις, όπου ανεδείχθησαν τα ψυχικά, πνευματικά, ηγετικά και οργανωτικά χαρίσματά του. Όταν ολοκλήρωσε τις σπουδές, λόγω της παρεχομένης εκείνη την εποχή αγωγής και κατευθύνσεως, εσκέπτετο την ιερωσύνη, με απώτερον σκοπό την εξωτερική ιεραποστολή· έκρινε όμως ότι θα ήταν καλύτερο να αρχίση την προετοιμασία για τον σκοπό αυτό σε ένα μοναστήρι. Απευθύνεται τότε προς τον μητροπολίτη Τρίκκης και Σταγών Διονύσιο, που μόλις είχε αναλάβει τα ποιμαντικά του καθήκοντα και είχε φήμη φιλομονάχου επισκόπου.

Η κουρά του Γέροντα Αιμιλιανού ως μοναχού

Ήλθε στα Τρίκαλα το 1960 και ανέθεσε τα καθ΄ εαυτόν στον ποιμενάρχη, ο οποίος την 9η Δεκεμβρίου 1960 τον έκειρε μοναχό με το όνομα Αιμιλιανός. Ως μοναχός ενεγράφη στο Μοναχολόγιο της Ιεράς Μονής Αγίου Βησσαρίωνος Δουσίκου. Την

11η του ιδίου μηνός ο σεβασμιώτατος τον χειροτονεί διάκονο στον Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής Τρικάλων και εν συνεχεία τον αποστέλλει σε διάφορες μονές των Μετεώρων, οι οποίες διήρχοντο τότε περίοδο λειψανδρίας, έως ότου τον εχειροτόνησε ιερέα στην Ιερά Μονή Βυτουμά, κατά την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, το έτος 1961.

Μετά την εις Πρεσβύτερον χειροτονία του εγκατεβίωσε στην Ιερά Μονή Αγίου Βησσαρίωνος Δουσίκου, όπου και παρέμεινε επί ένα τετράμηνο, έως τον Δεκέμβριο του ιδίου έτους. Στον έρημο και απομονωμένο εκείνον τόπο έζησε σε πλήρη μόνωση και ησυχία, εκζητώντας εμπόνως και εκτενώς τον Θεόν, «τον λυτρούμενον από καταιγίδος και ολιγοψυχίας». Ο Κύριος, εν τη προνοία του, έγινε ευήκοος εις τας μυστικός κραυγάς του, επεφάνη εις τον δούλον του και μεταμορφώνοντας την ύπαρξή του εν τω φωτί, του απεκάλυψε «οδούς ζωής».

Εστράφη πλέον με όλον του τον πόθο και τις δυνάμεις στην μοναχική ζωή και μέσα από τα εναπομείναντα λείψανά της οραματίζεται με ανυπέρβλητο θάρρος και πτεροφυά ελπίδα την αναβίωση και ανακαίνιση της.

Ηγούμενος του Μεγάλου Μετεώρου και πολύπλευρη δραστηριότητά του στην Μητρόπολη Τρίκκης

Στο τέλος του 1961, έχοντας και ο μητροπολίτης Τρίκκης τον ίδιο πόθο για την μοναχική ζωή, τον μετεκάλεσε από το Δούσικο και τον κατέστησε ηγούμενο στην Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως του Μεγάλου Μετεώρου. Εκεί, μόνος κατ΄ αρχάς, παρά το πάντοτε εύθραυστον της υγείας του, ενισχύοντας τον εαυτόν του με μεγαλόθυμον υπομονή, αόκνως καλλιεργεί την ασκητική, μυστική και μυστηριακή ζωή. Αγρυπνεί, προσεύχεται αδιαλείπτως και επιδίδεται σε εμβριθέστατη και διαρκή μελέτη πατερικών, ασκητικών και εκκλησιαστικών έργων. Με ακόρεστη δίψα αναζητεί, ευρίσκει και ερευνά κάθε κείμενο που αναφέρεται στην οργάνωση και λειτουργία του ορθοδόξου μοναχισμού και μάλιστα του κοινοβιακού, εμβαθύνοντας στους μοναχικούς θεσμούς της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας και στα τυπικά διακεκριμένων αρχαίων μονών.

Ενώ η πολιτεία του ήταν καθαρώς ασκητική, την 1η Ιανουαρίου του 1962 ο μητροπολίτης του έδωσε το οφφίκιο του αρχιμανδρίτου και του ανέθεσε την διακονία του κηρύγματος, της εξομολογήσεως και της διαπαιδαγωγήσεως της νεότητος στην επαρχία του, ορίζοντας τον προϊστάμενο στον θεομητορικό ναό αγίας Επισκέψεως Τρικάλων. Ήρεμος, εύχαρις πάντοτε και προσηνής, ιεροπρεπής και αρχοντικός, λειτουργεί σχεδόν καθημερινώς, έκτοτε και μέχρι της ασθενείας του, ζει και ζωογονείται εκ του Άρτου της ζωής· «Θεόν φέρων εν τοις σπλάγχνοις του και θεϊκαίς αστραπαίς εξαστράπτων», εξέρχεται εκ των σπηλαίων του ως

λύχνος καιόμενος και φαίνων τοις πιστοίς, σαγηνεύοντας τον λαό του Θεού με τα πνευματέμφορα κηρύγματα του και καταρτίζοντας αυτόν «εν πάση σοφία και συνέσει πνευματική».

Στα εξομολογητήρια τον περιεκύκλωνε πλήθος νέων και παιδιών, χάριν των οποίων προσέφερε αφειδώς κόπο, χρόνο, δάκρυα, προσευχή, «έτι δε και την εαυτού ψυχήν». Νέα περίοδος άρχισε από τούδε στην ζωή του σεβαστού Γέροντος. Δεν είναι πλέον μόνος· γίνεται «πατήρ» διά πολλούς «υιούς και θυγατέρας του Θεού», ζει και αισθάνεται ως αληθής απόστολος. Η ζωή του είναι αφιερωμένη στα τέκνα του μετά πάσης ελευθερίας, χωρίς να αναμένη ποτέ, έως τέλους, ούτε την ελάχιστη ανταπόδοση και ανταπόκριση. Εκ του πλήθους αυτών αρκετοί σκέπτονται την μοναχική ζωή και, συν τω χρόνω, εδημιουργήθη ο πρώτος πυρήνας της αδελφότητος της Μονής του Μετεώρου, ενώ άλλοι στρέφονται στον κλήρο η στην οικογενειακή ζωή, όλοι πάντως ως μία ευρύτερη πνευματική οικογένεια με κέντρο το μοναστήρι.

Το 1963 εγκαταστάθηκαν στο Μεγάλο Μετέωρο οι δύο πρώτοι μοναχοί, και από το σχολικό έτος 1965-66 πλειάς μαθητών του γυμνασίου πολιτεύονται πλέον ως δόκιμοι πλησίον του. Την 6η Αυγούστου 1966 ο Γέροντας του, μητροπολίτης Διονύσιος, τον έκειρε μεγαλόσχημο μοναχό. Η ζωή του Μετεώρου και η πορεία του νεαρού, πλην όμως χαρισματούχου τέκνου του, κατευφραίνουν εμφανώς την καρδιά του σεβασμιωτάτου και την γεμίζουν με χρηστές ελπίδες. Στην άρχή της θεμελιώσεως της μοναχικής ζωής στα Μετέωρα συμβουλεύεται και συνάπτει πνευματικούς δεσμούς με σύγχρονες του οσιακές μορφές: Αθανάσιον Χαμακιώτη, παπα-Δημήτρη Γκαγκαστάθη, Αμφιλόχιον Πάτμου, Φιλόθεον Ζερβάκο, Σίμωνα Αρβανίτη, Δαμασκηνόν Κατρακούλη. Την ίδια περίοδο συνδέεται με τους διαπρεπείς νυν Σέρβους ιεράρχας και φοιτητάς τότε του Πανεπιστημίου Αθηνών, πνευματικά τέκνα του αγίου Γέροντος και στύλου της σερβικής Εκκλησίας μακαριστού π. Ιουστίνου Πόποβιτς, τον οποίον θα επισκεφθει στην Σερβία (1976), ως Καθηγούμενος πλέον της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας. Την ίδια εποχή ο Γέροντας άρχισε και τις προσκυνηματικές του πορείες στο Άγιον Όρος, για να συλλέξει πλούτον πνευματικής εμπειρίας. Γνωρίζεται τότε με τον αείμνηστο Γέροντα Παΐσιο και, φθάνοντας μέχρι την ακρώρεια του Άθωνος, συναντά τον μέγα αθλητή της υπακοής παπα-Εφραίμ Κατουνακιώτη. Έκτοτε, μεταξύ των δύο ανδρών αναπτύσσεται ιδιαιτέρα πνευματική σχέση, για την οποία ο οσιωθείς παπα-Εφραίμ έλεγε συχνά: «Βρήκα τον απολεσθέντα Γέροντά μου, έναν άλλο Γέρο-Ιωσήφ, τον χρυσόγλωσσο και σεβαστό Γέροντα Αιμιλιανό».

Το 1968, με την κουρά των νεαρών τότε υποτακτικών, απαρτίζει την αδελφότητά του Μετεώρου και, με βαθειά προνοητικότητα η καλύτερα προόραση, θέτει τις

βάσεις της κοινοβιακής ζωής. Με το διορατικό του βλέμμα εξ αρχής εκλέγει και προκρίνει ως διάδοχό του τον μαθητή τότε Γυμνασίου Εμμανουήλ Ράπτη, τον σημερινόν Καθηγούμενον της Ιεράς Μονής μας πανοσιολογιώτατον αρχιμανδρίτην Ελισσαίον. Κατά το έτος 1972, μετά από πολυετή δοκιμασία και δυσκολίες, είναι έτοιμος ο πρώτος πυρήνας της γυναικείας μοναστικής αδελφότητος, η οποία με Προεστώσα την νυν Γερόντισσα Νικοδήμη εγκατεστάθη προσωρινά στην Ιερά Μονή Αγίων Θεοδώρων, εγγύς των Μετεώρων. Ενώ η γυναικεία αδελφότης ήταν ακόμη στα σπάργανα, ο σοφός Γέροντας ετοίμαζε τον εσωτερικό Κανονισμό της -πνευματική διαθήκη και το μόνο γραπτό κείμενο του-, που σε τελική μορφή παρεδόθη στις αδελφές την 5η Μαΐου 1975, όταν πλέον είχαν εγκατασταθεί οριστικά στο σημερινό Μετόχι.

Μετά την αδόκητη προς Κύριον εκδημία του μακαριστού μητροπολίτου Διονυσίου τον Ιανουάριο του 1970, την ανάγκη εξασφαλίσεως περισσότερον ήσυχου και καταλλήλου μοναστικού τόπου για την αδελφότητα, μακριά από τον θόρυβο και τον τουρισμό, καθώς και την επίμονη παράκληση της εν λειψανδρία τότε ευρισκομένης Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας, τέλη του 1973, η αδελφότης του Μετεώρου μεταφυτεύεται στο Αγιώνυμον Όρος. Επειδή η θέση του ηγουμένου στην Ιερά Μονή ήτο κενή λόγω κοιμήσεως του μακαριστού αρχιμανδρίτου Χαραλάμπους, ο Γέροντας την 25η Νοεμβρίου 1973 εκλέγεται από τους παλαιούς αδελφούς της Ιεράς Μονής, κατά τα αγιορείτικα τυπικά, Καθηγούμενος της Μονής και ακολούθως ενθρονίζεται την 17η Δεκεμβρίου από την Ιερά Κοινότητα. Την εγκατάσταση της Μετεωριτικής συνοδίας στον Ιερό Άθωνα εχαιρέτισαν οι Αγιορείται Πατέρες με πολλές ελπίδες· και όντως ακολούθησαν και άλλες συνοδείες, ώστε να αυξηθούν κατά πολύ οι μοναχοί στο Άγιον Όρος.

Ο σεβαστός Γέροντας, συγχρόνως με την αγρυπνητική ζωή του, την Θεία Λειτουργία και τα λοιπά καθήκοντά του, επιδόθηκε στην αναδιοργάνωση της εσωτερικής ζωής της νέας αδελφότητος. Με σοφία και διάκριση προσλαμβάνει την αγιορείτικη παράδοση με τα υπάρχοντα τυπικά της, θέτει και την προσωπική του σφραγίδα -«στιχών τοις θείοις Κανόσι» των αγίων Πατέρων, τους οποίους τόσο πολύ αγάπησε και με διακαή δίψα και κόπο έφερε και πάλι στο φως- και δημιουργεί το τυπικό της Μονής. Εγκεντρίζει με σεβασμό και αγάπη στην πείρα των παλαιών γερόντων τον νεανικό ενθουσιασμό, την αφοσίωση και τον ζήλο των νεωτέρων μοναχών, αυξάνοντας κατά πολύ την αδελφότητα. Με την εν γένει χρηστή διοίκησή του και την πατρική διαποίμανση ανώρθωσε το κύρος και προέβαλε την μακραίωνα παράδοση της παλαιφάτου αυτής Ιεράς Μονής.

Οργάνωση και ενίσχυση των μετοχίων της Ι. Μ. Σίμωνος Πέτρας στην Ελλάδα και το εξωτερικό

Μετά την τακτοποίηση της συνοδίας του στο Άγιον Όρος, ενδιαφέρεται πατρικώς για την εγκαταβίωση της συμπηχθείσης γυναικείας αδελφότητος στην Ορμύλια Χαλκιδικής την 5η Ιουλίου του 1974, στο παλαιό Βατοπαιδινό μετόχι Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, το οποίο αγοράσθηκε από την Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρα, και με την έγκριση του επιχωρίου επισκόπου και την συνδρομή της Ιεράς Κοινότητος κατέστη και λειτουργεί έκτοτε ως Μετόχιον αυτής.

Μύριους κόπους και πόνους κατέβαλε για την ανακαίνιση του ερειπωμένου και μικρού αυτού Μετοχίου, του οποίου κατηξιώθη να γίνη σοφός και μεγαλόφρων κτίτωρ, διότι τα πάντα έπρεπε να αρχίσει εκ του μηδενός. Εξασφαλίζοντας την απαραίτητη για την ησυχία πέριξ του Μετοχίου έκταση, άρχισε το 1980 την

κτιριακή ανοικοδόμηση, «ευδοκία και χάριτι Θεού» αλλά και με την συνδρομή του πιστού λαού, ώστε σε μία περίπου δεκαπενταετία αναπτύχθηκε ένα μεγάλο Κοινόβιο. Απερίγραπτη ήταν η χαρά και η συγκίνηση του κατά την θεμελίωση του Καθολικού του Μετοχίου την 14η Σεπτεμβρίου 1980 από τον μητροπολίτη Κασσανδρείας κυρό Συνέσιο, στο σεπτό πρόσωπό του οποίου συνήντησε τον διακριτικό και νουνεχή επίσκοπο. Το Μετόχι, την 25η Οκτωβρίου 1991 διά Σιγιλιώδους Πατριαρχικού Γράμματος της Αυτού Θειοτάτης Παναγιότητος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, έλαβε Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή αξία.

Ακολουθώντας το παράδειγμα των Πατέρων, των βοηθούντων τους εν ανάγκαις και ασθενείαις συνανθρώπους, ιδρύει το 1982 πλησίον του Μετοχίου το Κέντρον πνευματικής και κοινωνικής συμπαραστάσεως «Παναγία η Φιλανθρωπινή» -κληροδότημα του αειμνήστου καπετάν Ιωάννου Χατζηπατέρα-, το οποίο λειτουργεί με την εποπτεία και φροντίδα της γυναικείας αδελφότητος, ως ταπεινή και ανιδιοτελής προσφορά στον λαό της περιοχής.

Ο Γέροντας θεωρούσε ως Σιμωνόπετρα και όλα τα Μετόχια της: την Ανάληψη στην Αθήνα, τον Άγιο Χαράλαμπο στην Θεσσαλονίκη, τον Όσιο Νικόδημο στον Πεντάλοφο Γουμενίσσης· και στην Γαλλία τον Άγιο Αντώνιο, την Μεταμόρφωση και

την Αγία Σκέπη. Για όλα έδειξε ενδιαφέρον, στοργή και συμπαράσταση, διότι πολλοί συγκομίζονται εκεί, βρίσκοντας την Εκκλησία τόσο κοντά τους.

Ιδιαίτερη πρόνοια και επιμέλεια έδειξε για τους προστρέχοντας εις αυτόν ετεροδόξους αλλοδαπούς, πολλούς εκ των όποιων εκατήχησε, εβάπτισε και έκειρε. Ανάμεσα τους ξεχωριστή θέση κατέχουν οι αρχιμανδρίται π. Πλακίδας Deseille (+2018) και π. Ηλίας Ragot, μαζί με τις συνοδίες τους· από αυτές, κατά το διάστημα 1979 έως 1984 και με την διαρκή καθοδήγηση και συμπαράσταση του Γέροντος, γεννήθηκαν, όπως αναφέραμε, τα τρία Μετόχια της Σιμωνόπετρας στην Γαλλία: ένα άνδρωο, του Αγίου Αντωνίου, και δύο γυναικεία, της Αγίας Σκέπης και της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, τα οποία αποτελούν φυτώρια του Ορθοδόξου μοναχισμού στην Δύση.

Από το 1980 μετέβη μερικές φορές στα Μετόχια της Γαλλίας, για να κατευθύνει και να ενισχύσει τις νέες αδελφότητες. Επισκέφθηκε τότε και τον μακαριστό Γέροντα Σωφρόνιο στην Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Essex Αγγλίας, με τον οποίον συνδέθηκε με αμοιβαία αγάπη και βαθειά πνευματική σχέση· το 1988 μάλιστα παρέστη στις εκεί τελετές αγιοκατατάξεως του Γέροντος Σιλουανού και των εγκαινίων του ομωνύμου ναού του, ενώ το 1993, λίγο προ της κοιμήσεως του Γέροντος Σωφρονίου, ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση του να ευλόγηση την τελευταία κατοικία του στην νεόκτιστη κρύπτη. Ο Γέροντας συμμετείχε ως Καθηγούμενος στα κοινά του Αγίου Όρους στις συνάξεις των ανωτάτων θεσμικών οργάνων του, της Δισενιαυσίου Ιεράς Συνάξεως και της Εκτάκτου Διπλής Ιεράς Συνάξεως, με την πείρα δε και διάκριση του συνέβαλε προθύμως στην διευθέτηση πολλών αγιορείτικων υποθέσεων. Εκπροσώπησε επίσης πολλές φορές το Άγιον Όρος στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, στην Ελληνική Πολιτεία και αλλού, ως μέλος Ιεροκοινοτικών Επιτροπών και εξαρχικών αποστολών.

Εργαζόμενος κυρίως ως πνευματικός πατήρ της Μονής του και της αδελφότητος του εν Ορμυλία Ιερού Μετοχίου, τον περισσότερο χρόνο του διέθετε τόσο στην πληροφορία της διακονίας αυτής, όσο και στην εντρύφηση της μοναχικής ζωής στην φιλτάτη του μόνωση και ησυχία. Η αγάπη του όμως για τον λαό του Θεού και την Εκκλησία τον έκανε να ανταποκρίνεται ενίοτε και στις προσκλήσεις των κατά τόπους αρχιερέων η και άλλων φορέων, για ομιλίες η συμμετοχή του σε θεολογικά-μοναχικά συνέδρια στην Ελλάδα, στην Κύπρο ή άλλου, προς καταρτισμόν του χριστεπωνύμου πληρώματος.

Προορώμενος τον Κύριον ενώπιον του διά παντός, αντιπαρήρχετο με πολλήν φυσικότητα και απόλυτον ηρεμία και χαρά κάθε δυσκολία, δεχόμενος τα πάντα ως θεία ευλογία. Με την αυτή διάθεση δέχθηκε και την μεγάλη πυρκαϊά του Αυγούστου του 1990, η οποία κατέκαυσε το Άγιον Όρος και απείλησε σοβαρά την Μονή μας.

Απόσυρση του Γέροντα Αιμιλιανού στο μετόχι της Ορμύλιας

Στις αρχές του 1995 ένας μόνιμος κλονισμός της υγείας του υποχρέωσε τον σεβαστό Γέροντα να αποσυρθεί σταδιακώς από τα ηγουμενικά καθήκοντά του και να εγκατάλειψη το περιπόθητο μοναστήρι του και το πεφιλημένο του Άγιον Όρος. Το έτος 2000 ο σεπτός Πατήρ παρέδωσε την σκυτάλη της ηγουμενίας στον νύν Καθηγούμενον της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας πανοσιολογιώτατον

αρχιμανδρίτην Ελισσαίον, ο οποίος με υϊικόν σεβασμό συνεχίζει το έργο του και ο ίδιος εφησυχάζει στο Μετόχι της Ορμύλιας, «ανταναπληρών τα υστερήματα των θλίψεων του Χριστού εν τη σαρκί αυτού, υπέρ του σώματος του Χριστού, ο έστιν η Εκκλησία», με πολλή υπομονή και καρτερία.

Από τον πλούσιον πνευματικόν αμητόν του Γέροντος ελάχιστα κείμενα είδαν το φως της δημοσιότητος κατά τις ημέρες της δράσεώς του, διότι ο ίδιος, έχοντας ως μόνον σκοπό τον καταρτισμό και την οικοδομή των πνευματικών του τέκνων ή του ποιμνίου της Εκκλησίας, απέφευγε ταπεινοφρόνως την έκδοσή τους.

Ο λόγος του Γέροντος Αιμιλιανού χαρακτηρίζεται από την βιωματική προσέγγιση των θεμάτων, την βαθειά ανάλυση των νοημάτων και το πηγαίον της εκφράσεως. Οι κατηχήσεις του αποτελούν πολύτιμη κληρονομιά και παρακαταθήκη για τους μοναχούς του· κρατήρ πεπληρωμένος «οίνου άκρατου», ο οποίος με την επ΄ εσχάτων σιωπή του κατέστη «περικεχρυσωμένος και περιηργυρωμένος»,

διαφυλάσσεται από τις δύο αδελφότητες ως τιμαλφέστατον κειμήλιο και εκχέεται στην Εκκλησία του Θεού ως διακονία αγάπης.

Την καταγραφή των πολυπληθών κατηχήσεων και ομιλιών του ανέλαβε η γυναικεία αδελφότης του Μετοχίου Όρμυλίας, η οποία και προέβη στην έκδοσή τους το έτος 1995, εγκαινιάζοντας την σειρά «Κατηχήσεις και Λόγοι». Στα πλαίσια της σειράς αυτής έχουν κυκλοφορήσει τέσσερεις τόμοι: Σφραγίς Γνήσια (1995), Ζωή εν Πνεύματι (1998), Αγαλλιασώμεθα τω Κυρίω (1999), Θεία Λατρεία – Προσδοκία και όρασις Θεού (2001). Παράλληλα με την ελληνική έκδοση, οι Κατηχήσεις μεταφράζονται στην γαλλική, αγγλική, ρουμανική, ρωσική και σερβική γλώσσα.

Η δημοσίευση συνόλου του πνευματικού έργου του πολυφθόγγου Πατρός αποτελεί φροντίδα υϊικής αγάπης και αιωνίου ευγνωμοσύνης των τέκνων του, και αναμένεται να καλύψη σε πολλούς τόμους ποικιλία θεμάτων: ομιλίες και κηρύγματα, ερμηνεία ασκητικών Πατέρων (αββά Ησαΐου, Ησυχίου πρεσβυτέρου,

Γρηγορίου Σιναΐτου, Μαξίμου του Ομολογητού, οσίου Θαλασσίου, οσίου Θεογνώστου), ερμηνεία μοναστικών κανόνων (Αντωνίου του Μεγάλου, αγίου Αυγουστίνου, αγίου Μακαρίου, αγίου Παχωμίου), μοναχικοί θεσμοί και πρακτική ζωή (μοναχισμός, μοναχικός κανών, η ζωή του μονάχου, σχέσεις Γέροντος και υποτακτικού), ερμηνεία βίων αγίων (οσίου Νείλου του Καλαβρού, οσίου Ρωμύλου), ερμηνείες Βιβλικών, υμνολογικών και θεολογικών κειμένων (ψαλμών, προφητειών, ύμνων, κ.ά.).

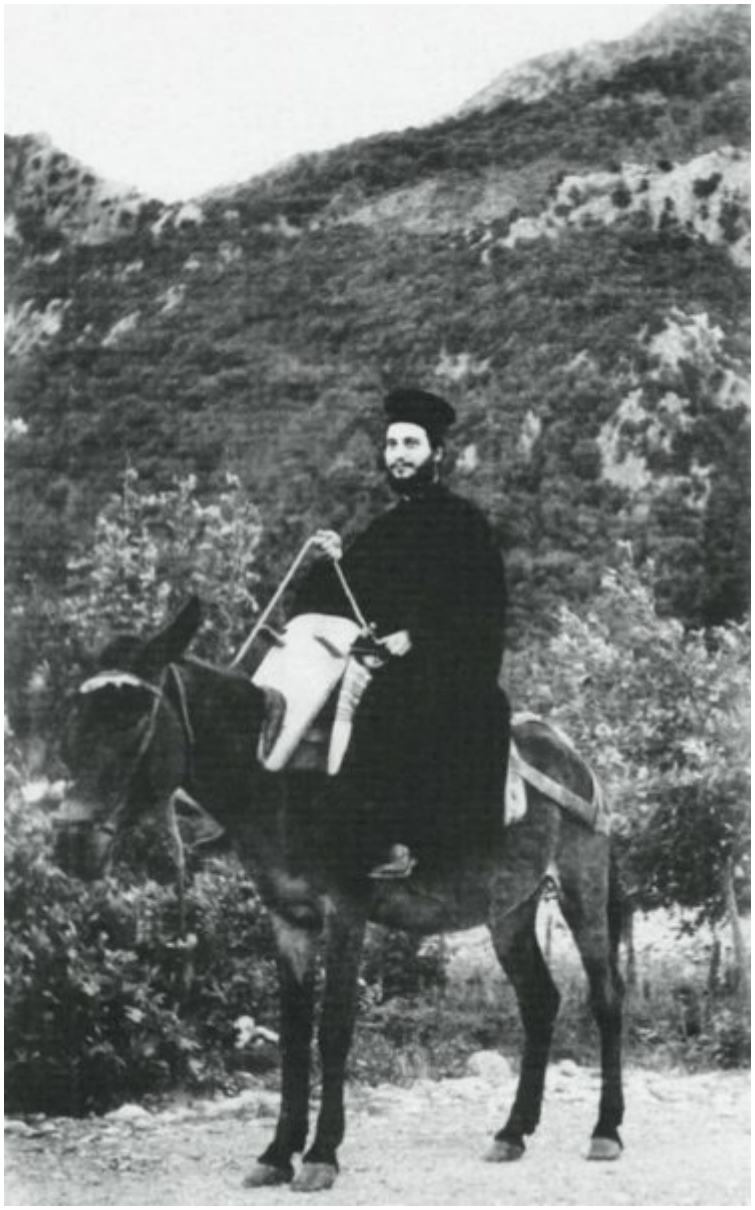

Στην Ι.Μ. Τσέλιε Σερβίας με τον άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς

Η ηγουμενία του Γέροντος στην Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας αξιολογείται ήδη ως μία από τις ευλογημένες περιόδους της νεωτέρας ιστορίας της Μονής, για την οποία η ιδία σεμνύνεται, συμπίπτει δέ, θεομητορική προστασία, με την ευρύτερη αθρόα επάνδρωση και ακτινοβολία συνόλου του Αγίου Όρους. Όπως το διατύπωσε όμως ο ίδιος, «η μοναστική αδελφότης του Κοινοβίου, ζώσα με τον ίδιον αυτής

ρυθμόν, ζη ουσιαστικώς εν τη Εκκλησία διά την Εκκλησίαν, ως η καρδία η μέλος τι σώματος, και δεν εκτιμάται από την ανάπτυξιν δραστηριότητος αλλά, κυρίως, από την εραστικήν αναζήτησιν του Θεού. Ούτως οι μοναχοί αποβαίνουν θεοειδείς, ελκύοντες και τους άλλους προς την θείαν ζωήν» (Τυπικόν Ιερού Κοινοβίου Ορμυλίας).

Βιογραφικά στοιχεία υπό ιερομονάχου Σεραπίωνος Σιμωνοπετρίτου (+2019) τα οποία δημοσίευσε το διαδικτυακό περιοδικό Πεμπτουσία